

PERIODIEK

NIEUWSBRIEF

Vlaams Geneeskundigenverbond

55ste Jaargang

Tweemaandelijks Tijdschrift

Mei-Juni 2000 - Nr 3

Afgiftekantoor: 2000 Antwerpen 1

Inhoud

VOORWOORD	1
BALANS – E. Ponette	2
AANKONDIGING	4
LEDENVERGADERING	
FORUM	
ONTWIKKELINGSSAMEN- WERKING OP MEDISCH VLAK J. Van Erps	6
RAPPORT JADOT – E. Ponette.	11
OVV-Motie 9 april - Costa	13
BRIEFWISSELING	17
VGCV-CULTUUR	23

Voorwoord

Het thema van de jaarlijkse algemene vergadering op 17 juni e.k. te Leuven is: "Prioriteiten en organisatie van de preventieve gezondheidszorg in Vlaanderen".

Trouw aan de doelstellingen van het VGV willen wij op deze studienamiddag debatteren over een medische problematiek die reeds tot de bevoegdheid van de deelstaat Vlaanderen behoort.

Ik wil deze gelegenheid aangrijpen om nogmaals een warme oproep te lanceren tot het werven van nieuwe jonge leden. Wij hebben hen nodig om als Vlaamse medici mee te helpen aan de uitbouw van de gezondheidszorg in het stilaan autonome Vlaanderen van de 21ste eeuw. In deze "denktank" ligt immers de toekomst van het VGV.

Op 17 juni wordt in de salons Arenberg te Heverlee een nieuwe voorzitter en een nieuwe raad van bestuur verkozen. Zowel voor het academisch gedeelte, als voor de verkiezingen, reken ik op een talrijke opkomst.

Jan Van Meirhaeghe
Secretaris

BALANS

Het gaat van kwaad naar erger met de behartiging van de Vlaamse belangen in de federale, Brusselse en Vlaamse regeringen.

Uit het vierde rapport Jadot, gepubliceerd einde november 1999 en handelend over de RIZIV-uitgaven in 1997, blijkt dat de uitgavenkloof tussen Wallonië en Vlaanderen meer dan 15,6 miljard frank bedroeg (zie elders in dit nummer). Er kwam geen protest in de federale regering.

De actie van Louis Michel tegen Oostenrijk naar aanleiding van de regeringsdeelname van de partij van Jörg Haider was een beetje lachwekkend in het licht van zijn tegemoetkomende houding tegenover de bloedige dictator Laurent Kabila (P. Geudens, G.v.A. 24.03.00) en zijn verontschuldiging gekronkel voor de bloedige zuiveraar Rafsanjani, nadat een in België wonende Iraniër tegen deze laatste klacht indiende P. De Bruyn, G.v.A. 07.03.00).

Wou Michel punten scoren op binnenlands vlak, en zo de Vlaamse eisen diaboliseren vanuit de associatieredenering: Haider = Vlaams Blok = Vlaamse belangen? Of wil hij de nog vrij recente PRL antivreedelingen propaganda met Roger Nols zo snel mogelijk doen vergeten?

Marc Verwilghen kocht de stemmen van PS en Ecolo af voor zijn snelrechtwet met de verkrachting door de Vlaamse meerderheidspartijen van de taalwet in gerechtszaken (M. Deweerdt, F.E.T. 25.03.00): 42 extra Frans-éentalige magistraten werden in Brussel aangesteld (P. Geudens, G.v.A. 25.03.00).

In de "Costa" (Conferentie over de staatshervorming) wordt oeverloos gepalaverd, voor zover de vergaderingen niet uitgesteld worden; de beslissingen met communautaire inslag (St. Elooïskoord over financiering onderwijs, snel-Belg-wet, benoeming van Frans-éentalige rechters te Brussel, de gedeeltelijke regionalisering van landbouw en de pro forma

regionalisering van buitenlandse handel...) werden buiten de "Costa" genomen. De "Costa" is een vorm van bezigheidstherapie (zie OVV-motie elders in dit nummer).

Naast de vermelde beperkte regionalisering van landbouw en buitenlandse handel was er één pluspunt: na maandenlang palaveren en ruziën in de federale regering, ging Laurette Onkelinx ermee akkoord dat haar Rosetta-plan voor jonge werklozen anders wordt ingevuld in Vlaanderen dan in Wallonië omwille van de verschillende noden in beide gewesten (P. Geudens, G.v.A. 25.03.00).

De vorige Brusselse regering had in haar regeerakkoord afgesproken dat, om te waken over de naleving van de taalwetgeving, een driemaandelijks taalrapportering zou worden ingevoerd. Nu blijkt uit een antwoord van Annemie Neyts op een interpellatie van Dominiek Lootens, dat er in de komende twee jaar geen rapporten meer komen (B.D., Brusselse Post, dec. '99).

Zo wordt Brussel beetje bij beetje verder verfranst met de medeplichtigheid van Brusselse Vlamingen.

Opvallend in de Vlaamse regering is de lautheid waarmee ze de Vlaamse belangen behartigt.

Tegen het voor Vlaanderen nadelige St. Elooïskoord over de financiering van het onderwijs bood zij weinig weerwerk en suste zij een protesterende regeringspartner met de belofte in de toekomst te zullen ijveren voor fiscale autonomie.

Bij de snel-Belg-wet negeerde de federale regering het Vlaamse inburgeringsbeleid en de gemeenschapsministers voor Welzijn werden niet betrokken bij het sociaal akkoord over de non-profit sector (F.E.T. 08.04.00). Zo

liet de Vlaamse regering toe dat eigen bevoegdheden tot een lachertje werden gemaakt.

Bij het negeren van de taalwet te Brussel door de benoeming van supplementaire Frans-éentalige rechters deed de Vlaamse regering alsof haar neus bloedde. Laat de Vlaamse regering Brussel los ?

Er komt geen schot in de Vlaamse (niet-medische) zorgverzekering, waarvan de start voorzien was op 1 januari 2000. Zwicht de Vlaamse regering voor een veto van de federale regering ?

In het huidige Vlaamse regeerakkoord over de overheveling van gezondheidszorgen en gezinsbijslagen naar de gemeenschappen is er geen sprake meer van de overheveling van de financieringsbevoegdheid voor die sectoren, dit in tegenstelling met de resoluties over de staatshervorming die op 3 maart 1999 met een grote meerderheid werden goedgekeurd door het Vlaams parlement: er werd dus een stap achteruit gezet.

Bovendien maakt de Vlaamse regering helemaal geen aanstalten om haar belofte waar te maken om die sectoren over te hevelen "in de eerste helft van deze legislatuur", zoals vermeld in haar eigen regeerakkoord.

"Louis Michel, Elio di Rupo en F.D.F.-Brusselaar Olivier Mangain domineren de paars-groene coalitie. Zij zorgen ervoor dat het Belgische establishment de Vlaamse regering afremt en neutraliseert. De Conferentie voor de staatshervorming is drijfzand" zo klinkt de analyse van Manu Ruys (D.S. 10.04.00).

De reacties van flaminganten in de meerderheidspartijen beginnen los te komen (zie briefwisseling elders in dit nummer). Steekt de koppen bij mekaar en organiseert het verzet, beste vrienden ! Een oud Vlaams spreekwoord luidt: "de kruik gaat zolang te water tot ze breekt".

Prof. Dr. Eric Ponette
Voorzitter VGV

...Het is opvallend hoe de mondialisering en de Europese eenmaking in veel landen gepaard gaat met een decentralisering.

... wil de « geëmancipeerde » burger dat zaken die hem rechtstreeks raken dichter bij huis worden geregeld, op een niveau waarin hij zich herkent. In vele natiestaten, niet alleen in België, is dat niet langer de staat, maar zijn het de regio's of volksgemeenschappen waarmee men zich identificeert.

... Dit is meteen ook de beste waarborg voor culturele diversiteit en tegen de commerciële eenheidscultuur.

Jean-Luc Dehaene – D.S. 30.12.99

ALGEMENE LEDENVERGADERING van het VLAAMS GENEESKUNDIGENVERBOND

Zaterdag 17 juni 2000

**in de gelegenheid
“Arenberg”
Kapeldreef 46
3001 Heverlee (Egenhoven)**

Programma

14.30 u.	Aankomst
14.45 u.	Statutaire vergadering
15.30 u.	Academische zitting met als thema:
“PRIORITEITEN EN ORGANISATIE VAN DE
PREVENTIEVE GEZONDHEIDSZORG IN VLAANDEREN
met de medewerking van:
▪ Prof. Dr. Jan Peers
▪ Dr. Bart Garmyn (W.V.V.H.)
▪ Dr. Dirk Dewolf (Vlaamse Administratie Gezondheidszorg)
met debat o.l.v. Prof. Dr. Eric Ponette (Voorzitter VGV)
18.00 u.	Receptie
19.00 u.	Diner

Accreditering in rubriek 6 (Ethiek en Economie) is aangevraagd

FORUM

Alibi

Dr. J. Van Erps

"Mais parce que vous nous offrez un alibi!". Het kwam eruit in vlekkeloos Frans. Het was onze tweede dag samen in het regenwoud van de Evenaar en weer slaagde de Kongolese dokter E. erin me te verbazen. Eén van de verstandigste mensen die ik ooit mocht ontmoeten. Als hoofdarts van het district Boende –spreek uit: Boëndee- had hij me om blanke dokters gevraagd. En ik had hem gevraagd waarom we nog dure dokters uit Europa zouden laten komen, als er zoveel Kongolese in Kinshasa bleven rondhangen. "Mais parce que vous nous offrez un alibi!".

Na vier jaar als hospitaalarts in Algerije en nog eens vier als provinciearts in Tsjad mocht ik in 1986 de zending van Artsen zonder Grenzen in Kongo –toen nog Zaire- opstarten en leiden. De Zairese regering had ons uitgenodigd om het beheer over te nemen van twee afgelegen hospitalen en alle dispensaria eromheen.. Zéér afgelegen, zo zou blijken: in het donkere hart van het Evenaarswoud. Mooie uitdaging.

Tine en Vincent, ons eerste AzG-team, een Vlaams artsenpaar, reanimeerden het hospitaal van Bolomba. Patrick en Geneviève deden hetzelfde in Basankusu. Beide teams verrichtten prachtig werk met zeer weinig middelen. We werden meteen belaagd met verzoeken om ook in de naburige hospitalen AzG-teams te komen installeren. Naburig betekent hier: twee- tot driehonderd kilometer dieper het oerwoud in.

Begin 87 ging ik in Kinshasa op zoek naar goede en gemotiveerde Kongolese artsen, die in de brousse zouden willen gaan werken. En leven. In de brousse... Het afgelegen binnenland in Afrika. Van Dale kent dit mooie woord van Provençaalse oorsprong niet. Spreekt van jungle van het Hindi jangal. En van rimboe, uit het Maleis. Beide evoceren klinkend de Aziatische wildernis, zoals ik die in Cambodja en Thailand heb gekend. Maar de brousse in Afrika is de brousse. Punt. Vooringenomen? Wie?

Reeds in april 87 kreeg ik in mijn bescheiden kantoortje in Kinshasa bezoek van een rist prominenten uit de Evenaarsprovincie. Of ik niet wou komen kijken naar de belabberde toestand van de

broussehospitalen. Waren veel vluchtelingen in kampen van AzG er niet beter aan toe dan de vergeten bevolkingen van het regenwoud? Kon AzG haar aktie niet uitbreiden? Met een klein gammel vliegtuigje vlogen ze mij 800 km ver. Naar Boende op de Tshuapa-rivier, in the middle of nowhere, bij dokter E. Een Portugese zakenman had ons een overjarige pick-up geleend om door de modderkuilen te ploeteren van wat eens een weg was geweest. De pick-up gaf de geest Gelukkig op maar een uurtje stappen van een godvergeten wouddorp. En ons geluk kon niet op: er was daar nog een fiets ook. De dorpschef stuurde gezwind een bode naar de Vlaamse nonnen van Boende en een halve dag en een onweer later zouden we met hun jeep verderploeteren.

Ondertussen hadden E. en ik in de hut van de dorpschef een bord rupsen alle eer aangedaan. Er zijn fijnere spijzen, maar ze gelden –niet helemaal onterecht- als een delicatessie. Het dorp kwam weer tot leven na het onweer. De grove druppels zorgden voor een betoverende achtergrondmuziek bij hun val vanuit de kruintop doorheen de lagen van het bladerdek. Een geschikt moment voor

ontboezemingen.. In die hut ontpopte E. zich tot een fijnzinnig analist van de spanningen en conflicten tussen zwarte en blanke dokters in vele broussehospitaal. Des te meer verraste zijn pleidooi om blanke dokters, verplegers, logistiekers te blijven sturen. En om gemengde teams te blijven verkiezen, ondanks de mogelijke spanningen. Omwille van het alibi...

Dat alibi geldt ten aanzien van verscheidene instanties. Een viertal.

Eerst en vooral ten aanzien van de lokale potentaten. Het gebeurt maar al te vaak –en niet alleen in het Zaire van Mobutu- dat de lokale burgemeester of districts-commissaris dringend geld nodig heeft voor één of andere plechtigheid en zelf kort bij kas blijkt te zijn. Bijvoorbeeld om de gouverneur deftig te kunnen ontvangen wanneer die een bezoek aan de regio heeft aangekondigd. In het hospitaal is er altijd wel geld in kas, tenminste als het goed beheerd wordt. Zij worden dus aangemaand een fikse lening toe te staan in naam van het openbaar belang... Maar dat geld zien de zwarte dokters niet meer terug.

De jeep van het hospitaal, vaak de enige die rijdt in het stadje, krijgen ze meestal wel terug. Maar in welke staat! Nadat die drie dagen heeft afgezien om de gouverneur en alle delegaties van het vliegveld naar de residentie te

vervoeren. En daarna over rotslechte wegen naar allerlei dorpen en projecten. Meestal met twaalf, vijftien of meer personen, met pak en zak. Of met maniok dat bij herhaald transport stilletjes de vloer aanvreet.

Zodat de gemotiveerde jonge arts die de kas en de jeep plichtbewust beheert, daarvoor afgestraft wordt, en het hospitaal snel failliet gaat. Maar wee diegene die zou weigeren af te dragen. Tenzij hij zich kan verschuilen achter de blanke collega: coöperant, arts zonder grenzen, missionaris,... Hun aanwezigheid in se herinnert iedereen aan een aantal spelregels en verschaft onze Kongolese collega een alibi om te weigeren. Ik wil wel, maar u weet dat ik niet alleen beslis... Dat bedoelde dokter E. met zijn alibi.

Dit alibi speelt in tweede instantie ten aanzien van de lokale bevolking. Kongolese artsen zijn meestal van elders, van een ander volk of bevolkingsgroep afkomstig. Van een andere stam, zei men vroeger. Eigen volk eerst, is een heilig principe in overlevingseconomieën. Zwarte artsen van elders worden er door de lokale bevolking automatisch van verdacht dit principe evenzeer te huldigen als zichzelf. Ze gaan ervan uit dat deze artsen meer begaan zijn met hun portefeuille en hun eigen volk dan met de lokale gezondheid.

Blanke artsen ontsnappen aan deze verdenking. Ze komen

uit rijke landen, zijn reeds van daar uit betaald en komen zich ver van hun familie en rijkdom in de brousse inzetten om te helpen. Zo worden zij gezien. Als de blanke dokter voor de zoveelste keer de prijs van de geneesmiddelen of van een operatie moet aanpassen aan de galopperende inflatie in de hoofdstad, dan zal dat zo wel horen. Als de zwarte arts prijzen aanpast, zal dat wel zijn om zich te verrijken. Het is frustrerend, maar ook ten aanzien van de lokale bevolking kan hij er baat bij hebben de blanke collega en diens geloofwaardigheid voor zijn kar te spannen, zeker bij impopulaire maatregelen. Weer dat alibi.

Als manager van het ziekenhuispersoneel liggen deze zaken nog gevoeliger. Dat personeel is vrijwel uitsluitend van lokale afkomst. Het valt onze Kongolese collega niet altijd mee om kordaat op te treden wanneer een tuchtmaatregel zich opdringt. Of wanneer de inkomsten tegenvielen en lagere premies worden uitgekeerd dan verwacht. Hij zal zeker in de kas gezeten hebben! Daarentegen blijkt de blanke dokter gemakkelijker "patte blanche" te kunnen tonen, meer krediet te genieten om een impopulaire sanctie of loonmatiging te verdedigen. Ook nu zal het beter zijn hem in te schakelen. Nogmaals dat alibi.

Na acht jaar Afrika-ervaring, kreeg ik van dokter E. een mooie les in nederigheid. Natuurlijk had ik vaak succes

gehad, waar Afrikaanse collega's hadden gefaald. Maar was dat zo natuurlijk? En had ik oog gehad voor deze ongelijke bejegening. Had ik alibi gespeeld? Of solo slim? Duidelijk werd hoezeer onze jonge Afrikaanse collega's, die in hun jonge overmoed een benoeming in de brousse aanvaardden, hun situatie permanent moesten onderhandelen. Voor wie de regels van good governance volgens het boekje toepast, is een botsing nooit ver weg. Men zal met hem afrekenen via intriges en verdachtmakingen. In het beste geval krijgt hij het verwijt een "Falama" te zijn, een Flamand!

Sommige Kongolezen zijn fier op de toenaam Falama, de meeste bedanken voor de eer. Een stukje geschiedenis. Het koloniale bestuur in Belgisch-Kongo werd buiten de grote steden vooral door Vlamingen bemand. De Franstaligen waren talrijker op de kantoren in Leopoldstad, nu Kinshasa, en in Brussel. Ook de missionarissen in de brousse waren overwegend Vlamingen. Voor de overgrote meerderheid van de Kongolezen waren de koloniale toestanden, met hun wel en wee, het werk van de Flamands, de Falama of de Bafalama (zoals men ook van de Baluba, Bateke, Bakuba,... spreekt). Zo verwees een jonge Kongolese telefontechnicus me onlangs naar "l'époque de l' état flamand" om me uit te leggen hoe oud de telefoonleidingen in Kinshasa wel waren.

Maar die verwijzing naar "l'état flamand" en de Bafalama is niet altijd even neutraal! Even buiten Boende kan je de herberg van Papa Falama aantreffen. Vadertje Vlaming. Een Kongolees die er prat op gaat dat men hem een Falama noemt. Maar hij is dan ook bijzonder streng op de properheid van zijn herberg, overigens niet veel meer dan een witgekalkte hut, en van zijn terrasje, een schoongebezemd lapje grond onder de bomen. Hij is vooral zeer streng op het gedrag en de betalingen van zijn klanten. Die gestrengheid, discipline, zelfdiscipline, zin voor verzorgde afwerking en boekhouding ervaren de meeste Kongolezen met hun aanleg voor laissez-vivre, laissez-aller veeleer als maniakaal, hardvochtig zelfs. Vanwege een blanke kunnen ze dat aanvaarden. Maar een Kongolees die rechte lijnen wil komen trekken in hun complexe en moeilijke leefwereld is in hun ogen een aanstellerige stadsjonker of een volksverrader.

Maar dokter E. zou me nog meer verklaren. Wat onze plichtbewuste Afrikaanse artsen nog het zwaarst onder druk kan zetten, is van een heel andere orde. Meestal spreekt men heel kuis en geleerd van de socio-familiale druk of van de solidariteit binnen de "extended family", de uitgebreide familie. Tot nu hadden we het over het spanningsveld tussen de zwarte arts en de bevolking waar hij gearachuteerd werd. Hier gaat het om een spanningsveld met zijn eigen

familie, met zijn eigen clan. Want de Afrikaanse familie is zeer groot. In een overlevingseconomie zijn hechte banden met vele en verre verwanten vitaal.

Van zodra iemand een positie verworven heeft, bij voorbeeld hospitaaldirecteur, stromen de steunverzoeken binnen. Tante moet geopereerd worden, liefst door een dure chirurg in Kinshasa. Een verre neef wil ook voor arts gaan studeren en dat kost geld. Een verre achterneef zou graag twee dochters bij hem logeren – kost en inwoon gratis- zodat ze naar de verpleegsterschool kunnen vlakbij. en dat houdt niet op. De provinciale inspecteur in Mbandaka, getrouwd en vier kinderen, toonde me vertrouwelijk de achterkant van zijn dienstwoning: voor zesentwintig mensen moest hij zorgen: eten, logies, studies, kleren,...Wanneer hij naar Kinshasa kwam, verstopte hij zich in een klein hotelletje om niet bij de familie te gaan logeren, die hem tot het bot zou pluimen. Maar weigeren kon hij niet. Zou hij nooit durven..

Om vele redenen. Vooreerst is er zeker erkentelijkheid. Zonder de steun van de grote familie had hij nooit geneeskunde kunnen studeren. Verstand is niet genoeg. Er is geld nodig. Logies en eten bij een oom in de hoofdstad. Daarnaast is er waarschijnlijk ook een stuk berekening. Er is geen sociale zekerheid. Veel kinderen hebben is een stuk van de

oplossing voor de oude dag. Maar als iemand ziek wordt of een ongeval heeft, zal er van iedereen wat steun moeten komen. Niemand heeft veel geld en in acute nood moet dus bij velen een beetje opgehaald kunnen worden.

Maar er is ook angst. Angst voor de gevolgen van een weigering. Ook een arts blijkt als de dood voor een vervloeking, die tegen hem zou worden uitgesproken door een afgewezen steunzoeker, al dan niet via een toverdokter. Of voor de reële dreiging van een vergiftiging. Niemand zal een frisdrank of biertje drinken dat niet voor zijn neus is ontkurkt. Ook een arts niet. Of erger nog: dat de afgestorven voorouders zijn weigering gaan afstraffen met de middelen die de hunne zijn: ziekte, dood, miskraam, ongelukken, ...

Daarom kunnen en durven ze hun familie de gevraagde steun nooit weigeren, zolang ze de middelen hebben. En de miserie is dat de hele clan

vindt dat de kas van het hospitaal hun middelen zijn en niet die van de lokale gemeenschap. Wie heeft de studies betaald? Wie heeft zijn vliegtuigticket betaald? De clan. Zodus...Zelfs artsen die in Europa gestudeerd hebben, heb ik weten bezwijken onder de verzoeken van de clan. Tenzij ze aan hun familie moeten zeggen: ik zou u zonder fout helpen, maar ik beslis niet alleen over de kas. En als de blanke dokter wat merkt, krijg ik problemen. Misschien kan ik dan helemaal niet meer bij de kas. En dat kan de clan toch niet wensen? Dus zelfs hier, vooral hier dat alibi...

De lokale bevolking kent zijn probleem. Bij hen gaat het ook zo. Dat verklaart hun achterdocht tegenover hem. En het zal voor onze Afrikaanse arts een levenslange opdracht blijven om goed te schipperen tussen zijn professionele en morele verplichtingen tegenover de gemeenschap en zijn familiale verplichtingen en loyaliteit tegenover de clan. Dit klinkt

de meeste artsen in Vlaanderen, geprangd tussen patiënten en gezin, enigszins vertrouwd in de oren. Dit spanningsveld is van alle tijden en universeel. De spanning neemt natuurlijk wel andere contouren aan als men in zijn professionele opdracht niet op een rechtstaat kan terugvallen, en als men voor zijn familiale verplichtingen nooit weet waar die eindigen.

Daarom besliste ik dat ik enkel Kongolese dokters kon recruteren met een sterke persoonlijkheid en een grote inzet. Maar ook dat we hen dan als volwaardige Artsen zonder Grenzen in onze teams moesten opnemen, ondersteunen en vergoeden. Zodat ze zich in de eerste plaats Arts zonder Grenzen voelen, en dan pas lid van deze of gene clan. Zodat ze wanneer nodig nee kunnen zeggen, ook zonder blanke schoonmoeder naast hen. Dank zij een robuust alibi... Dank zij dokter E.

Lidgeld V.G.V.

Steunend lid	3.000 Fr.
Gewoon lid	1.800 Fr.
Tot 10 jaar na diploma	900 Fr.
Arts zonder praktijk	900 Fr.
Abonnement "Periodiek/Nieuwsbrief" voor niet leden	800 Fr.

Postrekening nr. 000-0145403-97 Kredietbank nr. 407-3062251-47 Generale Bank nr. 220-0661040-21

Secretariaat V.G.V. : Ergo de Waellaan 3 – bus 14
2100 Deurne – Antwerpen - Tel: 03/322.28.50 – Fax: 03/322.45.14

Het secretariaat is open alle werkdagen van 9 tot 13 uur

AANVULLING

Het citaat uit 't Pallieterke in Periodiek Nieuwsbrief van jan-feb. 2000 op p7 was van ons medelid Dr. Piet Carpentier.

...De koninklijke familie was deze week niet uit de actualiteit te branden. Het begon maandag met de « Blijde Intrede » van prins Filip en prinses Mathilde in Antwerpen, andermaal rechtstreeks te volgen op de VRT. Honderden kleuters stonden op bevel te verkleumen. Het lijkt weinig twijfel dat uit hun gelederen vele republikeinen zullen groeien.

F.E.T. – Mark Deweerdt
29.01.00

In Vlaanderen staat het goed bij de zich progressief noemende intellectuelen het bestaan van een Vlaamse identiteit te ontkennen. Om zeer mysterieuze redenen wordt het bestaan van alle mogelijke andere identiteiten waaronder de Belgische wel erkend. Op die manier worden die intellectuelen de waterdragers van een zeer conservatief Belgisch nationalisme en van die Waalse nationalisten uit alle politieke partijen die louter en alleen om strategische redenen voorlopig nog de Belgische kaart kiezen.

Prof. Yvan Vandenberghe, in :
« Hoe Vlaams zijn de Vlamingen ? » Davidsfonds – Leuven, 2000

Het vierde rapport Jadot

Op 29 november 1999 werd het "vierde rapport over de eenvormige toepassing van de wetgeving in heel het land" door de Heer Michel Jadot (Algemene Raad van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) gepubliceerd. Dit verslag behandelt de RIZIV-uitgaven in het dienstjaar 1997. In de bespreking beperk ik mij tot enkele regionale aspecten ervan.

In tabel 1 worden de globale uitgaven voor de groepen "algemene regeling" en "zelfstandigen" (kolom 1) alsook de ledentallen van beide groepen gezamenlijk (kolom 2) weergegeven; deze cijfers zijn rechtstreeks overgenomen uit het rapport. Het rapport vermeldt dat 55,3 miljard BEF uitgaven en 63.187 leden regionaal niet konden verdeeld worden; die getallen werden bijgevolg in de tabel niet opgenomen.

Verder wordt in het rapport gepreciseerd dat de regionale uitsplitsing gebeurde op basis van de woonplaats van de gerechtigde, dat er geen rekening gehouden werd met de gegevens van de N.M.B.S. en evenmin met de niet-verzekerden. Tenslotte zijn ook de uitgaven voor pharmaca, afgeleverd door open apotheken, niet in deze uitgavencijfers opgenomen omdat "de verzekeringsinstelling niet bij machte is om de aldus geboekte uitgaven uit te splitsen per arrondissement van de woonplaats van de gerechtigde".

Uit de cijfers van globale uitgaven en ledentallen kan gemakkelijk het gemiddelde uitgavenbedrag in elke regio berekend worden (kolom 3). Daaruit blijkt een hogere uitgave in Wallonië en Brussel dan in Vlaanderen.

Uit het totaal uitgavenbedrag in kolom 1 en de procentuele regionale ledenverdeling (in kolom 2) kan berekend worden op welk uitgavenbedrag elk gewest "recht" zou hebben bij herverdeling van de uitgaven volgens het principe van de evenredige verdeling: zo komt men tot kolom 4.

De uitgavenkloof tussen Vlaanderen en Wallonië kan bepaald worden als de som van wat Vlaanderen minder uitgeeft in vergelijking met zijn ledenpercentage en wat Wallonië meer uitgeeft in vergelijking met zijn ledenpercentage. Dat kan berekend worden hetzij uitgaande van de percentageverschillen ($2,26 + 0,94 = 3,20\%$ van het totale uitgavenbedrag) hetzij uitgaande van de uitgavenverschillen tussen kolom 1 en 4; *in beide gevallen komt men uit op een uitgavenkloof van 11,660 miljard BEF.*

In tabel 2 worden de uitgaven vermeld voor pharmaca voorgeschreven door erkende huisartsen. Het gaat dus om uitgaven die om hogervermelde reden niet in tabel 1 opgenomen werden: de patiënten konden volgens de verslaggever niet gelokaliseerd worden, doch wel de voorschrijvers.

Verder wordt in het rapport gepreciseerd dat de magistrale bereidingen en de steriele insulinespuiten niet in de gegevens zijn opgenomen en dat het vermelde totale bedrag van 40,5 miljard BEF 75% uitmaakt van de totale uitgaven voor specialiteiten die in de openbare apotheken afgeleverd zijn.

In tabel 2 werd gebruikt gemaakt van de nettobedragen d.w.z. de bedragen betaald door de verplichte verzekering, dus remgeld niet inbegrepen.

De cijfers in kolom 1 (bedragen), kolom 2 (aantal voorschrijvers) en kolom 3 (bedrag per voorschrijver) komen rechtstreeks uit het rapport. Zo kan men vaststellen dat de percentages van de voorgeschreven bedragen en van de voorschrijvers in Vlaanderen lager zijn dan de ledentallen (kolom 4) en in Wallonië hoger zijn dan die ledentallen. Bovendien ligt het bedrag per voorschrijver hoger in Wallonië dan in Vlaanderen.

Het is natuurlijk theoretisch juist dat de gewestelijke lokalisatie van de patiënten ("leden") niet noodzakelijk overeenstemt met de gewestelijke lokalisatie van de voorschrijvers; in de hypothese dat de fout die gemaakt wordt, door de gewestelijke lokalisatie van patiënten (kolom 4) en voorschrijver (kolom 2) gelijk te stellen, klein is, krijgt men een idee over het voorgeschreven bedrag per lid (kolom 5) en kan eveneens de herverdeling van de uitgaven tussen de gewesten (kolom 6) berekend worden naar analogie van tabel 1.

Zo komt men tot een waarschijnlijke uitgavenkloof tussen Vlaanderen en Wallonië van 3,986 miljard BEF.

De som van de Vlaams-Waalse uitgavenkloof via de "verdeelde" uitgaven (Algemene regeling + Zelfstandigen) en de waarschijnlijke kloof via de pharmaca voorgeschreven door huisartsen is weergegeven in tabel 3 en bedraagt dus 15,646 miljard BEF.

Dit betekent dus dat de som van de minder-uitgaven in Vlaanderen en de meer-uitgaven in Wallonië in 1997 waarschijnlijk groter was dan 15,6 miljard.

In tabel 4 is de evolutie weergegeven van de gemiddelde kostprijs per rechthebbende in elk gewest, zowel voor de "Algemene regeling" als voor het stelsel van de "zelfstandigen" tussen 1994 en 1997. De uitgaven voor de "Algemene Regeling" vormen het grootste deel (93,2% in 1997); de uitgaven voor de zelfstandigen waren in 1997 verantwoordelijk voor 6,8% van de totaliteit.

De cijfers in tabel 4 zijn allen rechtstreeks overgenomen uit het rapport en tonen aan dat er geen noemenswaardige evolutie merkbaar is betreffende het aandeel van de gewesten in de uitgaven tussen 1994 en 1997.

Prof. Dr. Eric Ponette

TABEL 1: UITGAVEN EN LEDENTALLEN IN 1997

(Algemene regeling + zelfstandigen)

	(1) Uitgaven (verdeeld)*		(2) Ledentallen (verdeeld)**		(3) Uitgaven/lid		(4) Herverdeling uitgaven vlg leden %
	Bedrag (BEF)	%	Aantal	%	Bedrag (BEF)	Bij rijks-gemiddelde =100	Bedrag (BEF)
Vlaanderen	206.189.178.513	56,60	5.718.327	58,86	36.058	96,17	214.413.606.724
Wallonië	120.987.055.809	33,21	3.135.399	32,27	38.587	102,92	117.552.278.101
Brussel	37.101.045.196	10,19	862.021	8,87	43.040	114,79	32.311.394.693
Totaal	364.277.279.518	100,00	9.715.747	100,00	37.493	100,00	364.277.279.518

* niet verdeeld : 55,3 miljard BEF

** niet-verdeeld : 63.187

Tabel 2: UITGAVEN VOOR PHARMACA IN 1997

voorgescreven door erkende huisartsen*

	(1) Uitgaven		(2) Voorschrijvers		(3) Bedrag per voorschrijver	(4) Ledentallen		(5) Bedrag per lid		(6) Herverdeling bedragen vlg leden %
	Bedragen (BEF)	%	N	%	BEF	N	%	BEF	bij Rijks-gemiddelde = 100	Bedrag (BEF)
Vlaanderen	22.288.452.355	55,00	6.912	53,00	3.224.602	5.718.327	58,86	3.898	93,45	23.853.889.784
Wallonië	15.498.044.992	38,24	4.655	35,68	3.329.333	3.135.399	32,27	4.943	118,51	13.077.897.101
Brussel	2.739.988.865	6,76	1.478	11,32	1.853.849	862.021	8,87	3.179	76,22	3.594.699.327
Totaal	40.526.486.212	100,00	13.045	100,00	3.106.668	9.715.747	100,00	4.171	100,00	40.526.486.212

* Nettobedragen volgens adres van voorschrijver

Tabel 3: 1997

Uitgavenkloof Vlaanderen - Wallonië

Algemene regeling + zelfstandigen	11,660 miljard BEF
Pharmaca huisartsen	3,986 miljard BEF
Totaal	15,646 miljard BEF

Tabel 4:

Evolutie van de gemiddelde kostprijs per rechthebbende per regio van 1994 tot 1997*

		1994	1995	1996	1997
Algemene regeling	Vlaanderen	96	96	96	96
	Wallonië	103	103	103	102
	Brussel	115	116	114	115
Zelfstandigen	Vlaanderen	100	101	100	100
	Wallonië	101	99	101	101
	Brussel	95	98	95	96

* Nationale gemiddelde kostprijs = 100

OVV : VLAMINGEN VERLATEN BEST DE COSTA

De Costa is in faling. Er moet dringend een betere structuur met een efficiënte dialoog in de plaats komen, die op korte termijn tot echte akkoorden leidt. Daarom verlaten de Vlamingen best de Costa (Conferentie over de Staatshervorming). Dat is de overtuiging van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV), dat 60 Vlaamse verenigingen groepeerst.

De politieke gebeurtenissen van de voorbije week hebben de onmacht van de Conferentie voor de Staatshervorming of Costa

bewezen. Door enkele dossiers affairistisch te regelen – de gedeeltelijke en dus onvolledige regionalisering van landbouw en de pro forma regionalisering van buitenlandse handel – is de federale regering in haar plaats getreden. *De Costa slaagde er zelf niet in enig akkoord te vinden.*

Het OVV meent dat daarmee is bewezen dat er dringend een andere en werkzaamere formule moet komen voor het overleg over een nieuwe staatshervorming.

De Costa was van bij de aanvang gedoemd om te falen. Er was – en is – geen vaste agenda. De conferentie is de vuilbak om elk potentieel conflict tussen noord en zuid in dit land te dumpen en het – liefst – te verdrinken in oeverloze debatten.

Wie eerlijk en gewetensvol een akkoord nastreeft, weet dat elk politiek gesprek vertrekt van twee vaste kenmerken: een welbepaalde agenda en een tijdschema. De agenda voor een gesprek tussen Vlamingen en Walen moet – minimaal! – uitgaan van de resoluties van het vorige Vlaamse parlement, die ook door de huidige Vlaamse meerderheidspartijen werden goedgekeurd: onder andere

de overheveling van de provincie- en gemeentewetgeving naar de huidige deelstaten Vlaanderen en Wallonië, de opsplitsing van het kinderbijslagstelsel en van volksgezondheid met inbegrip van de ziektekostenverzekering, de fiscale autonomie en de homogenisering van de bevoegdheden die al zijn toegewezen.

Voor het OVV is zulke agenda een eerste aanzet, omdat elke bevoegdheid tenslotte moet gemaximaliseerd worden: zo houdt fiscale autonomie ook de volledige splitsing in van de personen- en vennootschapswinstbelasting; zo is de defederalisering van kinderbijslagen en van volksgezondheid de aanloop naar een volledige splitsing van de sociale zekerheid.

Alleen een overleg dat gedragen wordt door de gewestregeringen zelf én door de federale regering, kan doeltreffend zijn. Elk van hen moet *direct* geëngageerd zijn, - ook de federale regering. Het federale parlement zal immers finaal elke hervorming moeten goedkeuren. Ook daarvoor geldt een timing.

Zulke structuur, gebonden door een agenda en een tijdschema, leidt op een welbepaalde termijn tot deugdelijke hervormingen.

De huidige « staatkundige bezigheden » van de Costa doen eerder denken aan een congres dat danst, zoals in het Wenen van Metternich van 1815.

De Vlamingen verlaten bijgevolg best de Costa

9 april 2000

UITGAVEN VGV

Autokenteken

decalco 50 Fr. + 17 Fr. Port

aluminium 100 Fr. + 32 Fr. Port

Fiscaal dagboek

900 Fr. + 50 Fr. port

**Verdeling van bedrag van de vergoedingen
voor BEROEPSZIEKTEN in 1997
VOLGENS WOONPLAATS VAN UITKERINGSGERECHTIGDEN ***

	Bevolking	Aan uitkeringsgerechtigden Voor blijvende Arbeidsongeschiktheid BEDRAG : ± 8,213 MILJARD BF	Aan rechthebbenden ingevolge overlijden van betrokkene BEDRAG : ± 1,863 MILJARD BF
VLAAMS GEWEST	63,9 %	40,6 %	33,9 %
WAALS GEWEST	36,1 %	59,4 %	66,1 %

- Jaarverslag 1997 Fonds voor Beroepsziekten

Onze eigen Webstek

Nog meer informatie

makkelijk om te reageren

of in discussie te treden

<http://www.vgv.be>

In België regeert thans een coalitie, waarin di Rupo, Louis Michel en hun vrienden domineren. Zij hebben de federale sleutelministeries in handen : Buitenlandse Zaken, Binnenlandse Zaken, Financiën en Defensie, met daarnaast de leiding van de Nationale Bank. België wordt op de hoogste bestuursniveaus in het buitenland uitsluitend vertegenwoordigd door Walen : Melchior Wathelet, Philippe Busquin en Philippe Maystadt. Vlaanderen keert zich af van die constellatie.

Manu Ruys – D.S. 01.02.00

In Franstalig België worden Vlaams Blok en Vlaanderen al eens vaker met elkaar geassocieerd.

Vanuit tactisch oogpunt is dat interessant voor de Franstaligen, zo kunnen ze op federaal niveau de noord-zuid-transferten bestendigen. « Want wie weigert, loopt het Vlaams Blok achterna », heet dat dan. Is het deze positie die Michel wil veilig stellen ?

Eric Donckier – Belang van Limburg
04.02.00

De grens werd de voorbije dagen overschreden. Het snelrecht afkopen met meer Nederlandsonkundige magistraten in Brussel, zo iets hoort niet.

Dirk Achten – D.S. 20.03.00

Niet alleen kranten bezondigen zich aan deze mode. Onze eigen universiteiten verschepen het Nederlands vaak naar de taal voor « tussendoor ». Vele wetenschappelijke congressen georganiseerd door Vlaamse universiteiten, gaan uitsluitend in het Engels door.

Hilde Masui – De Bond 24.03.00

Louis Michel schreeuwt vandaag moord en brand over het « fascistische Oostenrijk » en de lauwe reacties daarop vanuit Vlaanderen, maar schijnt vergeten te zijn dat hij het was die, nog geen tien jaar geleden, Roger Nols inviteerde om zijn PRL-kamerlijst te duwen. De PRL-affiches die toen de Brusselse muren opsmukten doen vandaag zelfs de meest rabiate Blokker blozen : met kamelen en alles erop en eraan. Het francofone geheugen is dus wel erg selectief.

Christian Dutoit –
« Meervoud » maart 2000

Je moet het toegeven, Guy Verhofstadt en Louis Michel hebben de paus ver overtroefd. Johannes Paulus II heeft spijt betuigd voor wat de Kerk in tweeduizend jaar bestaan fout heeft gedaan. Verhofstadt en Michel hebben in Rwanda vergiffenis gevraagd voor wat België *niet* gedaan heeft. We zijn schuldig aan een volkerenmoord die we niet gepleegd hebben...

Jörg Haider als de baarlijke duivel behandelen, maar op de grond kruipen voor Paul Kagame wiens troepen zelf tienduizenden Hutu's afgeslacht hebben, verbijstert een aantal landgenoten.

Mia Doornaert – D.S. 15.04.00

Briefwisseling

De Heer Patrick Dewael
Minister-President
Martelaarsplein 19
1000 Brussel

Antwerpen, 28 februari 2000

Geachte Minister-President,

U kent het probleem van de huidige overstromingsramp in Mozambique met reeds een ongekend aantal doden tot gevolg.

Mogen wij U dringend vragen dat de Vlaamse regering zeer dringend substantiële hulp zou bieden ?

Met de meeste hoogachting,
Namens de Raad van Bestuur – VGV

Aan Dr. Walter Van Roost
Voorzitter van de Orde der Geneesheren
Provinciale Raad van Brabant
"met het Nederlands als voertaal"
Maria Louizasquare 32
1000 Brussel

Antwerpen 20 januari 2000

Geachte Heer Voorzitter,

Zoals U wellicht weet, had ter gelegenheid van de Algemene Statutaire Ledenvergadering van het Vlaams Geneeskundigenverbond v.z.w. (V.G.V.) te Antwerpen op 15 mei 1999 een academische zitting plaats met als thema: "De Orde der Geneesheren: voorbijgestreefd of noodzakelijk?" met als sprekers Dr. Roger Deberdt, Prof. Dr. Omer Steeno en Dr. Robrecht Vermeulen.

Hierop werd betoogd dat bepaalde Provinciale Raden van de Orde weigeren de Staatshervorming te aanvaarden en toe te passen.

Zo werd aangetoond dat geneesheren, die uitdrukkelijk een gemeente van de Vlaamse randgemeenten als *medische woonplaats* opgeven, toch ingeschreven werden en worden op de lijst van de Provinciale Raad van Brabant "met het Frans als voertaal".

Na verdere bespreking tijdens een werkvergadering op 9 december 1999 en na juridisch advies ingewonnen te hebben, werd het ons duidelijk dat het K.B. nr. 79 van 10 november 1967 in artikel 13,3°, voorziet dat: "elk geschil tussen provinciale raden omtrent de woonplaats van een geneesheer wordt, naar gelang het geval, voorgelegd aan de ene of aan de andere raad van beroep, of aan beide samen wanneer het geschil is gerezen tussen provinciale raden van een verschillend taalstelsel".

Gezien de wetgever zelf een oplossing voorziet voor dergelijke betwiste gevallen, drukken wij namens het Vlaams Geneeskundigenverbond de wens en de hoop uit dat Uw Raad dit probleem aan de bevoegde en geëigende instanties nominatief zal voorleggen om verdere polemiek ter zake op het publieke forum te vermijden.

Voor het harmonieus samenleven van onze Gemeenschappen lijkt het ons een primordiale vereiste dat de Staatshervorming, ingeschreven in de Grondwet, geëerbiedigd wordt.

Deze stellingname doet niets af van onze waardering voor de bewaking van de medische deontologie door de Orde der Geneesheren en voor Uw persoonlijke inspanningen ter zake

Met oprechte collegiale groeten

Prof. Dr. Eric Ponette Prof. Dr. Omer Steeno
Dr Robrecht Vermeulen

Aan Dr. Jos Vandekerckhof
Voorzitter van de Orde der Geneesheren
Provinciale Raad van Limburg
Leopoldplein 10
3500 Hasselt

Antwerpen 20 januari 2000

Geachte Heer Voorzitter,

Zoals U wellicht weet, had ter gelegenheid van de Algemene Statutaire Ledenvergadering van het Vlaams Geneeskundigenverbond v.z.w. (V.G.V.) te Antwerpen op 15 mei 1999 een academische zitting plaats met als thema: *"De Orde der Geneesheren: voorbijgestreefd of noodzakelijk?"* met als sprekers Dr. Roger Deberdt, Prof. Dr. Omer Steeno en Dr. Robrecht Vermeulen.

Hierop werd betoogd dat bepaalde Provinciale Raden van de Orde weigeren de Staatshervorming te aanvaarden en toe te passen.

Zo werd aangetoond dat een geneesheer uit Moelingen, met name Dr. Jean-Michel Deckers, gepromoveerd aan de Ulg in 1992, wonende Dorpstraat 53, 3790 Moelingen, die uitdrukkelijk Moelingen als *medische woonplaats* heeft opgegeven bij zijn aanvraag tot inschrijving, toch ingeschreven werd op de lijst van de Provinciale Raad van Luik (ingeschreven onder nr.5.971).

Na verdere bespreking tijdens een werkvergadering op 9 december 1999 en na juridisch advies ingewonnen te hebben, werd het ons duidelijk dat het K.B. nr. 79 van 10 november 1967 in artikel 13,3°, voorziet dat: "elk geschil tussen provinciale raden omtrent de woonplaats van een geneesheer wordt, naar gelang het geval, voorgelegd aan de ene of aan de andere raad van beroep, of aan beide samen wanneer het geschil is gerezen tussen provinciale raden van een verschillend taalstelsel".

Gezien de wetgever zelf een oplossing voorziet voor dergelijke betwiste gevallen, drukken wij namens het Vlaams Geneeskundigenverbond de wens en de hoop uit dat Uw Raad dit probleem aan de bevoegde en geëigende instanties nominatief zal voorleggen om verdere polemiek ter zake op het publieke forum te vermijden.

Voor het harmonieus samenleven van onze Gemeenschappen lijkt het ons een primordiale vereiste dat de Staatshervorming, ingeschreven in de Grondwet, geëerbiedigd wordt.

Deze stellingname doet niets af van onze waardering voor de bewaking van de medische deontologie door de Orde der Geneesheren en voor Uw persoonlijke inspanningen ter zake

Met oprechte collegiale groeten

Prof. Dr. Eric Ponette Prof. Dr. Omer Steeno
Dr Robrecht Vermeulen

Prof. Dr. E. Ponette
Voorzitter van het Vlaams
Geneeskundigenverbond

7 maart 2000

Geachte Heer Voorzitter,

Betreft : uw brief van 20.01.2000

De inschrijvingsproblematiek in de Brusselse agglomeratie en de Vlaamse Rand heeft onze Raad reeds meermaals beziggehouden.

De staatshervormingen en de recente splitsing van de Provincie Brabant met ontstaan van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werden niet doorgetrokken in de wetgeving op de Orde der Geneesheren (K.B. Nr. 79 en K.B. d.d. 6.2.1970).

Art. 5 Van het K.B. nr. 79 luidt als volgt : « In de provincie Brabant worden twee Raden der Orde opgericht : de ene met het Nederlands en de andere met het Frans als voertaal.

De eerste heeft rechtsmacht over de geneesheren die in de gemeenten, waarvan de bestuurstaal het Nederlands is, woonachtig zijn. De tweede heeft rechtsmacht over de geneesheren die in de gemeenten, waarvan de bestuurstaal het Frans is, woonachtig zijn. De geneesheren die woonachtig zijn in de administratief tweetalige gemeenten van Brabant, mogen zich naar keuze bij een dezer beide raden aansluiten. »

Volgens het advies d.d. 22.12.1972 van de Raad van State betekent dit : vrije keuze in de Brusselse agglomeratie en in de 7 faciliteitengemeenten : Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Wemmel, Wezembeek-Oppem, St. Genesius-Rode en Bever.

Dhr. VAN ROMPUY stelde op 2.6.1989 de parlementaire vraag waarom de wet op de Orde niet aan de staatshervorming aangepast was.

De Minister antwoordde dat de keuzevrijheid in de administratief tweetalige gemeenten van Brabant hem bekend was.

De Orde is onderworpen aan de wetgeving inzake het gebruik der talen in bestuurszaken, en een

wijziging daarvan vereist een wet met bijzondere meerderheid.

Uit hetgeen hierboven is uiteengezet kan worden afgeleid dat, indien het probleem in uw brief aangehaald de 7 faciliteitengemeenten betreft, de toestand conform is aan het hogergenoemd standpunt van de Raad van State.

Eventuele afspraken tussen de Provinciale Raden van Brabant die hiervan afwijken (quod non), zouden niet opwegen tegen deze regeling.

De vraag die door Prof. STEENO gesteld wordt over de gevolgen van de rechtspraak van de Raad van State sinds 1973 (Periodiek jan. '99 p.8) wordt voorgelegd aan de Nationale Raad.

Indien echter Vlaamse gemeenten van de rand rond Brussel bedoeld worden die geen faciliteitengemeenten zijn, dan druist een inschrijving bij de Franstalige Raad in tegen deze regeling en is als zodanig onaanvaardbaar.

Dergelijke inschrijvingen zijn ons echter niet bekend. Indien wij erover ingelicht worden zullen wij niet nalaten de inschrijving van die collegae bij de Nederlandstalige Provinciale Raad aan te vragen, en wij zullen desgevallend het probleem voorleggen aan de Raden van Beroep indien er een betwisting zou bestaan omtrent de medische woonplaats.

De Provinciale Raad van Brabant met het Nederlands als voertaal is evenals u bezorgd om het bewaren van de Vlaamse eigenheid van de betrokken gemeenten en het waarborgen van de grondwettelijke rechten van de Vlamingen. Een correct opvolgen van de wettelijke regels door de Orde vermijdt het dysfunctioneren van de Raad in zijn verschillende bevoegdheden door procedurele geschillen.

Met de meeste hoogachting,
Namens de Raad : de Voorzitter Dr. W. Van Roost

Aan de leden van het Bureau en de leden van de Nederlandstalige afdeling van de Nationale Raad van de Orde der Geneesheren de Jamblinne de Meuxplein 34-35
1030 Brussel

Antwerpen, 15 maart 2000

Geachte leden van het bureau,
Geachte leden van de Nederlandstalige afdeling

Het Vlaams Geneeskundigenverbond heeft op 15 mei 1999 zijn algemene statutaire ledenvergadering

gewijd aan het thema "De Orde der Geneesheren voorbijgestreefd of noodzakelijk?"

De algemene vergadering kwam tot volgend tweevoudig besluit.

1. -De vraag of de Orde der Geneesheren nog een bestaansreden heeft in de toekomst werd positief beantwoord. Er werd gesteld dat de voornaamste taak van de Orde blijft bestaan in de zorg voor de medische deontologie. Verder werd gesteld dat de Nationale Raad de taak die hem toegewezen wordt in het KB nr 79 art. 15.§2.2°, namelijk het verlenen van adviezen aan de overheid onder andere over algemene problemen, beter zou moeten ter harte nemen. De Nationale Raad zou veelvuldiger op eigen initiatief adviezen moeten geven over algemene vragen, die de geneeskunde, de medische ethiek, en de volksgezondheid aanbelangen. Op die manier zou het geneeskundige korps bij monde van de Nationale Raad beter de leidinggevende rol vervullen die hem toekomt.

2.-Op de vraag wat de toekomstige structuur van de Orde moet zijn in het licht van de groeiende autonomie van beide grote volksgemeenschappen, werd gesteld dat de Nationale Raad van de Orde moet gesplitst worden in een autonome Nederlandstalige en Franstalige Raad, en dat de bevoegdheid van de Provinciale Raden ondubbelzinnig moet aangepast worden aan de staatshervorming.

Volgende argumenten werden ten voordele van deze stelling aangehaald:

2.1. Door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen werd het gezondheidsbeleid in principe reeds toegewezen aan beide grote gemeenschappen. Concreet was dit het geval voor de gezondheidsopvoeding en de preventieve gezondheidszorg evenals voor delen van de zorgenverstrekking.

Hierbij verwijzen wij naar het standpunt van de Nationale Raad van 28/2/98: "Het is immers zo dat sinds 1967 het land verschillende grondwetsherzieningen kende met onder meer in het vlak van de volksgezondheid een verregaande bevoegdheidsverkaveling tussen de federale overheid en deze van de gemeenschappen en de gewesten zodat de weerslag van de staatshervorming op de Nationale Raad en zijn afdelingen in overweging dient te worden genomen."

2.2. De Nederlandstalige en Franstalige gemeenschappen leggen verschillende klemtonen in de gezondheidszorg.

2.3. Er bestaan eveneens verschillen tussen de Nederlandstalige en Franstalige gemeenschappen in de interpretatie van sommige deontologische regels.

Zo wordt bijvoorbeeld de coderichtlijn met de aanbeveling van slechts één kabinet per huisarts in de Nederlandstalige gemeenschap veel strikter toegepast dan in de Franstalige.

Door de verschillende communautaire ingesteldheid wordt bovendien de bespreking van sommige problemen die de Orde aanbelangen op de lange baan geschoven: dat leidt tot immobilisme, zodat de Nationale Raad zijn taak betreffende het geven van adviezen nu veel te weinig vervult.

2.4. De vaststelling dat nu sommige Franstalige Provinciale Raden artsen, werkzaam in het Vlaamse geweest, inschrijven op hun lijsten, werkt de verfransing van Vlaams-Brabant en van Voeren in de hand. (Zie bijlage: "Splitsing Orde onvermijdelijk en noodzakelijk" door Prof. Dr. O. Steeno in VGV-Nieuwsbrief, januari-februari 1999, pagina 8-15).

Dit is onaanvaardbaar voor de Nederlandstalige volksgemeenschap

Op basis van al deze argumenten vraagt de Raad van Bestuur van het Vlaams Geneeskundigenverbond (V.G.V.), vergaderd op 1 maart 2000 te Antwerpen, dat:

1.-de Nationale Raad van de Orde der Geneesheren zich zou aanpassen aan de staatshervorming en dat hij in een eerste fase aan de Nederlandstalige en Franstalige afdelingen de kans zou geven om afzonderlijk hun taak te vervullen die hen opgedragen werd door het KB nr79 art.15.§1; de huidige praktijk, waarbij steeds samen vergaderd en beslist wordt, holt de autonomie van beide afdelingen immers helemaal uit. In een tweede fase moeten beide afdelingen, via een wetswijziging, volledig autonoom worden en omgevormd worden tot een Nederlandstalige en Franstalige Raad.

2.-de bevoegdheid van de Provinciale Raden van de Orde der Geneesheren ondubbelzinnig zou aangepast worden aan de staatshervorming.

Op onderstaand artikel, dat we publiceerden in Gazet van Antwerpen op 17.03.00 kregen we een ontvangstmelding van de Heer Patrick Janssens en positieve reacties van Dr. Yolande Avontroodt, Mevrouw Patricia Ceysens, de Heer Filip Dewinter, de Heer Stef Goris, de Heer Leo Peeters, de Heer Stefaan Platteau, Dr. Jef Valkeniers, de Heer Tony

Van Parys en de Heer Etienne Van Vaerenbergh. Enkele reacties drukken we af in aansluiting met het artikel.

LAAT VLAAMSE REGERING OVERHEVELING VAN SOCIALE ZEKERHEID LOS ?

Tegelijkertijd feliciteert de Raad van het V.G.V. de Nationale Raad van de Orde der Geneesheren oprecht voor de invulling van zijn deontologische taak in het, eveneens recente, verleden.

Met de meeste hoogachting,

Namens de Raad van Bestuur van het Vlaams Geneeskundigenverbond

Prof. Dr. Eric Ponette Prof. Dr. Omer Steeno
Dr. R. Vermeulen

aa. de voorzitters van de Provinciale Raden van de Orde der Geneesheren met het Nederlands als voertaal - de leden van de Raad van Beroep met het Nederlands als voertaal.

Van J.. B., MD

Aan Jan Van Meirhaeghen

Datum : 7 april 2000

Onderwerp : Reactieformulier website VGV

Ik was twee maal in het hospitaal St. Luc in Brussel en telkens was er geen verpleegster die Vlaams noch Engels kon of wou spreken.

Ik kan verstaan dat ze geen Engels kon spreken, maar dat ze geen Vlaams kunnen of willen spreken is schandelijk.

Ik ging ook naar Gasthuisberg in Leuven en daar sprak iedereen Vlaams, Engels, Frans zeer vloeiend.

Ik dacht dat Brussel tweetalig was in de hospitalen !!!

Professor Eric Ponette, Voorzitter Vlaams Geneeskundigenverbond en bestuurslid AK-VSZ, mede ondertekend door: **Walter Peeters**, voorzitter AK-VSZ en **Jürgen Constandt** secretaris AK-VSZ

Recente verklaringen van de federale ministers Johan Vande Lanotte en Frank Vandenbroucke tonen aan dat zij het niet eens zijn met het standpunt van de

Vlaamse regering over de defederalisering van de sociale zekerheid (SZ) en de belastingen.

Het Aktiecomité voor een Vlaamse Sociale Zekerheid (AK-VSZ) pleit voor de toewijzing van de hele SZ aan beide volksgemeenschappen en voor een volledige fiscale autonomie van die gemeenschappen, op basis van volgende argumenten: mogelijkheid om eigen klemtonen te leggen, grotere beleids-efficiëntie door homogene bevoegdheidspakketten, responsabilisering tot een spaarzamer beleid en de beëindiging van de huidige overdreven Vlaams-Waalse geldstromen. Als dat is gerealiseerd, pleit het AK-VSZ voor een onderhandelde, meer beperkte, doorschijnende en omkeerbare financiële solidariteit met Wallonië, zolang het Belgisch staatsverband bestaat, op voorwaarde van federale loyaliteit van Wallonië, ook wat betreft Brussel, Vlaams-Brabant en de taalgrens.

In het regeerakkoord van de huidige Vlaamse regering in juli 1999 staat te lezen: "... Daarom streeft de Vlaamse regering, in het kader van de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, naar de overheveling van de normerings- en uitvoeringsbevoegdheden betreffende het gezondheids- en gezinsbeleid naar de gemeenschappen". De Vlaamse regering vraagt bovendien "de overdracht van de gewestelijke belastingen en de belastingen die in het verlengde daarvan liggen" evenals "de beschikking over het gedeelte van de gewestmiddelen dat via samengevoegde belastingen wordt toegewezen aan de regio's, zodat het de gewesten vrij staat om zelf de tarieven en de vrijstellingen te bepalen". (Een regering voor de Vlamingen, juli 1999, p.14-15).

Stap achteruit

De huidige Vlaamse regering deed in vergelijking met de

krachtlijnen van 6 maart 1997 een stap achteruit wat betreft de overheveling van het gezondheids- en gezinsbeleid: er wordt namelijk niet meer gesproken over de overheveling van de financieringsbevoegdheid voor die sectoren. "Ja maar", antwoordde een partijvoorzitter ons toen, "in tegenstelling tot de vorige regering zal elke deelnemende politieke partij nu uit één mond spreken, zowel op federaal als op Vlaams niveau. Die bewering werd ondersteund door de regeringsverklaring van minister-president Patrick Dewael: "Alle partijen van deze coalitie, die ook in de federale regering zijn vertegenwoordigd, engageren zich om de afspraken van het Vlaams regeerakkoord inzake institutionele vernieuwing consequent te verdedigen op het federale niveau.

(...) De Vlaamse meerderheidspartijen gaan de verbintenis aan om zich op federaal niveau met overtuiging en gezamenlijk in te zetten voor de realisatie ervan." (Een regering voor de Vlamingen, p.62).

Conclusie

WAT STELLEN WE NU VAST ?

☞ Minister Johan Vande Lanotte zegt dat hij de overheveling van de ziektekostenverzekering niet ziet zitten en dat hij terughoudend is voor de overheveling van de personenbelasting. (Gazet van Antwerpen, 28.02.00).

☞ Minister Frank Vandenbroucke doet alsof hij nooit gehoord heeft over een Vlaamse afspraak over de overheveling van de ziektekostenverzekering en wil nu snel op federaal vlak in deze sector belangrijke programmatische beleids-hervormingen doorvoeren. (De Standaard, 25 en 26.02.00).

Bij dit alles stellen we ons een aantal vragen:

☞ Hoe zal Patrick Dewael de bewering uit zijn regeringsverklaring, dat de Vlaamse meerderheidspartijen zowel op federaal als op Vlaams vlak uit één mond spreken, hard maken ?

☞ Wat denkt SP-voorzitter Patrick Janssens over de vermelde dubbelzinnigheid in zijn partij ?

☞ Wat is de reactie van VLD, Agalev en VU op de ondermijning van het Vlaams regeerakkoord ?

In het Vlaams regeerakkoord lezen we nog: "In de eerste helft van deze legislatuur moet in het kader van de nieuwe dialoog van gemeenschap tot gemeenschap een definitieve oplossing worden geboden voor de volgende knelpunten: 1. Meer fiscale autonomie en verantwoordelijkheid (...)

5. Gezondheidszorg en gezinsbijslag".

(Een regering voor de Vlamingen, p.14-15).

Garantie

In oktober 2000 zal die eerste helft van de legislatuur flink gevorderd zijn. De politici zullen in het licht van de geschetste politieke evolutie onze grote argwaan begrijpen. Wij verwachten van de Vlaamse regering dat ze voor de gemeenteraadsverkiezingen de garantie geeft dat de beloofde communautarisering van de volledige gezondheidszorgen en kinderbeijlagen, evenals de beloofde fiscale autonomie, er tijdens deze legislatuur komt. Wij zullen ons stemgedrag afstemmen op het standpunt en vooral op de resultaten van de Vlaamse regering en regeringspartijen in deze materies.

G.v.A. – 17.03.00

Aan Prof. Dr. E. Ponette

Van Dr. Yolande Avontroodt
Volksvertegenwoordiger

's Gravenwezel, 29 maart 2000

Geachte Professor,

Met aandacht las ik uw vrije tribune in Gazet van Antwerpen van 17 maart jongstleden waarin U stelt dat de Vlaamse regering de overheveling van de sociale zekerheid loslaat.

De VLD heeft zich herhaaldelijk in congressen uitgesproken voor de communautarisering van de gezondheidszorgen en gezinsbijslagen. Zij houdt ook nu aan dit standpunt vast.

De vraag naar de communautarisering van gezinsbijslagen is voor de VLD ingegeven vanuit de vaststelling dat het gezinsbeleid integraal behoort tot de bevoegdheden van de gemeenschappen en dat de directe geldstroom vanuit de overheid naar gezinnen – zijnde de gezinsbijslag – als enige beleidsinstrument inzake gezinsbeleid zich situeert op het federaal niveau. De VLD is van mening dat het voeren van een echt gezinsbeleid vergemakkelijkt zou worden indien ook de gezinsbijslag naar de gemeenschappen zou worden overgeheveld.

De wens om de gezondheidszorgen over te hevelen vloeit voort uit vele bekommernissen. De VLD stelt dat er zoveel raakvlakken zijn tussen de gemeenschaps- en federale bevoegdheden dat zich permanent conflicten en tegenstrijdige of onwerkbaar situaties voordoen. We denken hierbij aan het bejaardenbeleid waarbij de gemeenschappen en de federale overheid verschillende personeelsnormen opleggen, de terugbetaling van bepaalde hulpmiddelen voor

gehandicapten. De scheiding tussen de preventieve en curatieve gezondheidszorg maakt bovendien dat het voor gemeenschappen weinig interessant is veel te doen aan preventie omdat de vruchten geplukt worden op federaal niveau. Een bejaardenbeleid voeren op gemeenschapsniveau is quasi onmogelijk omdat de belangrijkste financiële middelen liggen bij de federale overheid en dezelfde redenering kan aangehouden worden bij de uitwerking van de thuiszorg. De verschillende visies die Vlaanderen en Wallonië hebben op de organisatie van de gezondheidszorg maakt dat vaak geen beleid in plaats van een nieuw beleid wordt gevoerd.

De argumenten die onze wens tot communautarisering van gezinsbijslagen en gezondheidszorgen staven zullen in de komende jaren niet zodanig wijzigen dat een aanpassing van ons standpunt zich opdringt. Naarmate de gemeenschappen op een meer zelfstandige wijze hun beleid zullen gaan vastleggen, zal de noodzaak tot communautarisering alleen maar toenemen.

De vraag tot communautarisering van gezondheidszorgen en gezinsbijslagen zal dan ook door de VLD steeds weer herhaald worden bij de gesprekken over communautarisering van bevoegdheden. Voorzitter Karel De Gucht heeft trouwens bij herhaling gesteld dat de VLD niet afstapt van deze eisen en dat zij er bij de diverse regeringen waarvan zij deel uitmaakt steeds zal op aandringen stappen te zetten in die richting.

Inmiddels verblijf ik, met vriendelijke groeten,
Dr. Yolande Avontroodt,
Volksvertegenwoordiger
Voorzitter Commissie Volksgezondheid

Aan De Heer Dokter E. Ponette

Van Leo Peeters
Vlaams Volksvertegenwoordiger

21 maart 2000

Geachte Heer,

Het artikel uit de Gazet van Antwerpen van 17 maart II. heb ik in goede orde ontvangen en weerhield mijn bijzondere aandacht.

Wees ervan overtuigd dat ik tijdens de parlementaire werkzaamheden rekening zal houden met de opmerkingen en vragen van het Aktiecomité voor een Vlaamse Sociale Zekerheid.

Met de meeste hoogachting,
Leo Peeters,
Vlaams Volksvertegenwoordiger
Burgemeester

Aan Professor Dr. E. Ponette

Van Stefaan Platteau
Burgemeester
Vlaams Volksvertegenwoordiger

Dilbeek, 5 april 2000

Waarde Professor,

Ik dank U voor het uittreksel uit "De Gazet van Antwerpen" van 17 maart 2000 in verband met de sociale zekerheid.

De analyse is glashelder en de conclusies zijn duidelijk.

Ik kan mij voor het grootste gedeelte daarin terugvinden.

Op mijn vlak werk ik verder, in deze zin. Proficiat met uw tussenkomst, en zeer genegen,

Stefaan Platteau,
Burgemeester
Vlaams Volksvertegenwoordiger.

VGV -Bezoek

I. In het raam van het Keizer Karel jaar

Mechelen: Spinoy Centrum – LOS HONORES – 26.5 tot 8.10.2000
VGK-cultuur gaat er op bezoek op
9 september 2000 om 15.00 uur

Leuven: Wetenschappers rond Keizer Karel
Stedelijk Museum – 26.9 tot 3.12.2000
Mogelijk bezoek met VGK-cultuur

WORDT VERDER VERWACHT :

Antwerpen:

- a. Orbis Terrarum (rond Ortelius)
Museum Plantin Moretus – 22.6 tot 22.9.2000
- b. Vesalius
Elzenveld – 10.11.2000 tot 4.2.2001 o.l.v. Prof. R. Van Hee

II. Antwerpen

1. Museum voor Schone Kunsten

- a. Rubens doorgelicht (Blijde intreden Kardinaal-Infant Ferdinand)
- b. Terracotta's uit de 17de en de 18de eeuw (verzameling Van Herck) – tot 4.6.2000

2. Stedelijk Prentenkabinet

Tekeningen uit de 17de en 18de eeuw (verzameling Van Herck) – tot 4.6.2000

3. Rubenshuis

Beelden van de dood – Rubens kopieert Holbein tot 12.6.2000

4. Etnografisch Museum

2500 jaar Kunst en Religie van het Jainisme – 1 tot 15.10.2000

III. Kortrijk – Stedelijk Museum

Thomas Becket in Vlaanderen – tot 18.07.2000
Reliekschrijnen, miniaturen, handschriften en
Middeleeuwse textiel

IV Oostende – Museum voor Schone Kunsten

Guillaume Vogels (1836 – 1896) – 24.6 tot 28.8.2000

IV. **Septentrion** – Marcq en Baroeil (Rijsel) – Fondation Prouvost
Georges Braque (1882-1963)
Het praktisch volledig grafisch oeuvre – tot 9.7.2000

Voor inlichtingen en ticketreservatie gelieve eerst contact op te nemen
met het secretariaat van het VGK
Ergo de Waellaan 3 – 2100 Deurne-Antwerpen
Tel: 03/322.28.50 – Fax: 03/322.45.14

RAAD VOOR ADVIES

Dr. J. Daels, Vlaams Kruis
Dr. E. De Bleeker, voorzitter VVMV
Prof. Dr. L. Denis, Dir. Oncol. Cent.
Antwerpen.
Prof. Dr. W. Dierick, RUCA
Dr. C. Geens, W.V.V.H.
Dr. Ridder K. Goddeeris, KULAK
Prof. Dr. A. Gyselen, K.U.Leuven
Dr. J. Huyghe, Kon. Acad. Geneeskunde
Dr. Baron P. Janssen, Beerse
Prof. Dr. P.G. Janssens, Inst. Trop. Geneesk.
Prof. Dr. B. Van Camp, V.U.B.
Prof. Dr. K. Van Camp, U.I.A.
Dr. R. Verhaert, V.V.K.
Prof. Dr. R. Verwilghen, K.U.Leuven

RAAD VAN BESTUUR

Voorzitter: Prof. Dr. E. Ponette
Ondervoorzitter: Dr. R. Vermeulen*
Secretaris: Dr. J. Van Meirhaeghe
Penningmeester: Dr. J. Dockx
Tijdschrift: Dr. R. de Beule**
Dr. J. Gyselinck, Dr. J. Van Meirhaeghe
Cultuur: Dr. R. de Beule**
Leden: Prof. Dr. D. Blockmans, Dr. E. De
Sutter, Dr. P. Hollaert, Dr. R. Lenaerts*, Dr. J.
Peremans, Dr. K. Seghers, Dr. J. Van Boxelaer

* oud-voorzitter

** ere-voorzitter

Uitgave van het VGV

- Redactieraad: Dr. J. Van Meirhaeghe, Koolkerkesteenweg 76, 8340 Oostkerke
Dr. R. de Beule, Beukenlaan 24a, 2020 Antwerpen
Dr. J. Gyselinck, Dr. R. Lenaerts, Prof. Dr. E. Ponette
- Verantwoordelijke uitgever: Dr. R. de Beule, Hoofdredacteur
- De gepubliceerde bijdragen verschijnen onder de verantwoordelijkheid van de auteurs
- Drukkerij Jules De Winter, Kleine Markt 13, 2000 Antwerpen, Tel. 03/232.20.22, Fax. 03/225.15.84